

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการที่ได้ศึกษาลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายในระดับมัธยมศึกษา ที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนรายการ เค เอฟ ซี ลีกคัพ ประเภท ก. รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี จำนวน 70 คน และนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนหญิงในระดับมัธยมศึกษา ที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนรายการ ลีก 18 ปี หญิง จำนวน 50 คน ที่ดำเนินการแข่งขันโดยสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับการวัดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ผลการศึกษาสรุปได้เป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและเยาวชนหญิง

ส่วนที่ 2 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและเยาวชนหญิง

ส่วนที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

ส่วนที่ 1 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง

จากกลุ่มตัวอย่างของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและเยาวชนหญิงระดับมัธยมศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 120 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนซึ่งดำเนินการแข่งขันโดย สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลทั้ง 5 ด้านและลักษณะของแรงจูงใจโดยรวม เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดและพิจารณาเป็นรายด้านแล้วจะมีลักษณะดังนี้ (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสีฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง

ลักษณะแรงจูงใจรายด้าน	ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสีฟุตบอล ($n = 120$ คน)					
	เยาวชนชาย ($n = 70$)			เยาวชนหญิง ($n = 50$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ลักษณะของแรงจูงใจ	<i>M</i>	<i>SD</i>	ลักษณะของแรงจูงใจ
1 ความท้าทาย	2.73	(.23)	ภายในมากกว่า	(2.92)	(.31)	ภายในมากกว่า
2 ความอยากรู้อยากเห็น	2.92	(.41)	ภายในมากกว่า	(2.92)	(.54)	ภายในมากกว่า
3 ความรู้แจ้ง	2.37	(.20)	ภายในมากกว่า	(2.09)	(.26)	ภายในมากกว่า
4 ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	2.79	(.12)	ภายในมากกว่า	(2.89)	(.34)	ภายในมากกว่า
5 เกณฑ์มาตรฐาน	2.73	(.30)	ภายในมากกว่า	(2.80)	(.53)	ภายในมากกว่า
แรงจูงใจโดยรวม	2.73	(.31)	ภายในมากกว่า	(2.75)	(.05)	ภายในมากกว่า

ลักษณะของแรงจูงใจแยกรายด้านของนักกีฬาเยาวชนชายและหญิง

1. ด้านความท้าทาย

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสีฟุตบอลของนักกีฬาเยาวชนชายด้านความท้าทาย ($M = 2.73$, $SD = .23$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า มีลักษณะที่เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก และลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.92$, $SD = .31$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอกเช่นเดียวกัน

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสีฟุตบอลของนักกีฬาเยาวชนชายในด้านความอยากรู้อยากเห็น ($M = 2.92$, $SD = .41$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า ลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก และลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.92$, $SD = .54$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

3. ด้านความรู้แจ้ง

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาสีฟุตบอลของนักกีฬาชาย ด้านความรู้แจ้ง ($M = 2.37$, $SD = .20$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอกและลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชนหญิง

($M = 2.09$, $SD = .26$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาเยาวชนชายด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน ($M = 2.79$, $SD = .12$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก และลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.89$, $SD = .34$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

5. เกณฑ์มาตรฐาน

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาเยาวชนชายด้านเกณฑ์มาตรฐาน ($M = 2.73$, $SD = .30$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอกและลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.80$, $SD = .53$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่ามีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

แรงจูงใจโดยรวม

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชาย ($M = 2.73$, $SD = .31$) และนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนหญิง ($M = 2.75$, $SD = .50$) มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก โดยที่นักกีฬาเยาวชนหญิงมีค่าเฉลี่ยมากกว่านักกีฬาเยาวชนชาย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลทั้ง 2 กลุ่ม มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.09 - 2.92 ซึ่งเป็นค่าของแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก

ส่วนที่ 2 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแยกตามระดับความสามารถ (ตัวจริงและตัวสำรอง) ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและเยาวชนหญิงที่แยกเป็นตัวจริงและตัวสำรอง จำนวน 60 คน มีลักษณะของแรงจูงใจที่เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก ทั้งโดยรวมและแยกเป็นรายด้าน ดังรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

ลักษณะแรงจูงใจรายด้าน	ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล($n = 120$)					
	ตัวจริง ($n = 60$)			ตัวสำรอง ($n = 60$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ลักษณะของแรงจูงใจ	<i>M</i>	<i>SD</i>	ลักษณะของแรงจูงใจ
1 ความท้าทาย	2.84	(.22)	ภายในมากกว่า	(2.78)	(.30)	ภายในมากกว่า
2 ความอยากรู้อยากเห็น	2.94	(.16)	ภายในมากกว่า	(2.89)	(.47)	ภายในมากกว่า
3 ความรู้แจ้ง	2.26	(.21)	ภายในมากกว่า	(2.25)	(.18)	ภายในมากกว่า
4 ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	2.76	(.28)	ภายในมากกว่า	(2.90)	(.16)	ภายในมากกว่า
5 เกณฑ์มาตรฐาน	2.74	(.46)	ภายในมากกว่า	(2.78)	(.35)	ภายในมากกว่า
แรงจูงใจโดยรวม	2.73	(.41)	ภายในมากกว่า	(2.74)	(.38)	ภายในมากกว่า

ลักษณะของแรงจูงใจแยกรายด้านของนักกีฬาที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

1. ด้านความท้าทาย

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาที่เป็นตัวจริงในด้านความท้าทาย ($M = 2.84$, $SD = .22$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก และลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.78$, $SD = .30$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

ลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาที่เป็นตัวจริงในด้านความ

อยากรู้อยากเห็น ($M = 2.94, SD = .46$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงงูใจภายในมากกว่าแรงงูใจภายนอก และลักษณะแรงงูใจของนักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.89, SD = .47$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงงูใจภายในมากกว่าแรงงูใจภายนอกเช่นเดียวกับนักกีฬาดาวจริง

3. ด้านความรู้แจ้ง

ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาที่เป็นตัวจริงในด้านความรู้แจ้ง ($M = 2.26, SD = .21$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่ามีลักษณะของแรงงูใจภายในมากกว่าแรงงูใจภายนอก และลักษณะแรงงูใจของนักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.25, SD = .18$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้วพบว่า มีลักษณะของแรงงูใจภายในมากกว่าแรงงูใจภายนอก

4. ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาที่เป็นตัวจริงในด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน ($M = 2.76, SD = .28$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงงูใจภายในมากกว่าแรงงูใจภายนอก และลักษณะแรงงูใจของนักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.90, SD = .16$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงงูใจภายในมากกว่าแรงงูใจภายนอก

5. เกณฑ์มาตรฐาน

ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาที่เป็นตัวจริงในด้านเกณฑ์มาตรฐาน ($M = 2.74, SD = .46$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่ามีลักษณะของแรงงูใจภายในมากกว่าแรงงูใจภายนอก และลักษณะแรงงูใจของนักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.78, SD = .35$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว พบว่า มีลักษณะของแรงงูใจภายในมากกว่าแรงงูใจภายนอก

แรงงูใจโดยรวม

ลักษณะแรงงูใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เป็นตัวจริง ($M = 2.73, SD = .41$) และนักกีฬาฟุตบอลที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.74, SD = .38$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด พบว่า นักกีฬาทั้ง 2 กลุ่ม มีลักษณะของแรงงูใจภายในมากกว่าภายนอก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เป็นตัวจริงและตัวสำรองโดยรวมและรายด้าน มีลักษณะของแรงงูใจแบบภายในมากกว่าภายนอก

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง

ลักษณะแรงจูงใจรายด้าน	นักกีฬาฟุตบอลเยาวชน (n = 120 คน)					
	ชาย(n = 70)		หญิง(n = 50)		Effect Size	ระดับความแตกต่าง
	M	SD	M	SD		
1 ความท้าทาย	2.73	(.23)	(2.92)	(.31)	0.60	ปานกลาง
2 ความอยากรู้อยากเห็น	2.92	(.41)	(2.92)	(.54)	0.00	น้อย
3 ความรู้แจ้ง	2.37	(.20)	(2.09)	(.26)	1.04	มาก
4 ความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น	2.79	(.12)	(2.89)	(.16)	0.29	น้อย
5 เกณฑ์มาตรฐาน	2.73	(.30)	(2.80)	(.53)	0.13	น้อย
แรงจูงใจโดยรวม	2.73	(.31)	(2.74)	(.50)	0.04	น้อย

จากการที่ได้ศึกษาลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาเยาวชนชายและนักกีฬาเยาวชนหญิง พบว่า มีค่าความแตกต่างกันตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังรายละเอียดในตารางที่ 6 และผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายด้าน สามารถอธิบายได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ด้านความท้าทาย

จากการนำข้อมูลทีวิเคราะห์ได้มาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้วย Effect Size ด้านความท้าทายของนักกีฬาเยาวชนชาย ($M = 2.73, SD = .23$) นักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.92, SD = .31$) ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 0.60 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจ ด้านความท้าทายที่แตกต่างกันปานกลาง นักกีฬาหญิงจะมีแรงจูงใจด้านนี้โดยเฉลี่ยมากกว่านักกีฬาชาย

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นของนักกีฬาเยาวชนชาย ($M = 2.92, SD = .41$) นักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.92, SD = .54$)

ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 0.00 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจด้านความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็นที่แตกต่างกันอยู่ในระดับที่น้อย

3. ด้านความรู้แจ้ง

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้านความรู้แจ้งของนักกีฬาเยาวชนชาย ($M = 2.37, SD = .20$) นักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.09, SD = .26$) ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 1.04 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจด้านความรู้แจ้งที่แตกต่างกันในระดับที่มาก

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนของนักกีฬาเยาวชนชาย ($M = 2.79, SD = .12$) นักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.89, SD = .34$) ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 0.29 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ฝึกสอนที่แตกต่างกันในระดับที่น้อย

5. เกณฑ์มาตรฐาน

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้านเกณฑ์มาตรฐานของนักกีฬาเยาวชนชาย ($M = 2.73, SD = .30$) นักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.80, SD = .53$) ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 0.13 พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจด้านเกณฑ์มาตรฐานที่แตกต่างกันในระดับที่น้อย

แรงจูงใจโดยรวม

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจโดยรวมของนักกีฬาเยาวชนชาย ($M = 2.73, SD = .31$) นักกีฬาเยาวชนหญิง ($M = 2.75, SD = .50$) ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 0.04 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจที่แตกต่างกันในระดับที่น้อย

จากข้อมูลทั้งหมด สามารถสรุปถึงความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจแต่ละด้านได้ว่า นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงมีแรงจูงใจด้านความท้าทายใกล้เคียงกันจัดอยู่ในระดับปานกลาง ด้านความรู้แจ้ง พบว่า นักกีฬาชายจะมีความแตกต่างกับนักกีฬาหญิงในระดับที่มาก นอกนั้นมีค่าความแตกต่างอยู่ในระดับที่น้อย

ส่วนที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

จากการวิเคราะห์เพื่อดูว่านักกีฬาฟุตบอล (ตัวจริงและตัวสำรอง) มีลักษณะของแรงจูงใจอยู่ในระดับที่แตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งผลจากการวิเคราะห์โดยใช้ Effect Size ในการพิจารณาทางสถิติ ได้พบในรายละเอียดแยกตามด้านดังปรากฏในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

	นักกีฬาฟุตบอลเยาวชน (n = 120 คน)					
ลักษณะแรงจูงใจรายด้าน	ตัวจริง(n = 60)		ตัวสำรอง(n = 60)		Effect Size	ระดับความแตกต่าง
	M	SD	M	SD		
1 ความท้าทาย	2.73	(.23)	(2.92)	(.31)	0.26	น้อย
2 ความอยากรู้อยากเห็น	2.92	(.41)	(2.92)	(.54)	0.10	น้อย
3 ความรู้แจ้ง	2.37	(.20)	(2.09)	(.26)	1.01	น้อย
4 ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน	2.79	(.12)	(2.89)	(.16)	0.47	น้อย
5 เกณฑ์มาตรฐาน	2.73	(.30)	(2.80)	(.53)	0.07	น้อย
แรงจูงใจโดยรวม	2.73	(.31)	(2.74)	(.50)	0.03	น้อย

1. ด้านความท้าทาย

จากการนำข้อมูลทีวิเคราะห์ได้มาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้านความท้าทายของนักกีฬาที่เป็นตัวจริง ($M = 2.84$, $SD = .22$) นักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.78$, $SD = .30$) ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 0.26 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจด้านความท้าทายที่แตกต่างกันในระดับที่น้อย นักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง มีค่าเฉลี่ยของความท้าทายสูงกว่านักกีฬาที่เป็นตัวจริงเล็กน้อย

2. ด้านความอยากรู้อยากเห็น

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นของนักกีฬาที่เป็นตัวจริง ($M = 2.94$, $SD = .46$) นักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.89$, $SD = .47$) ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 0.10 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นที่แตกต่างกันในระดับที่น้อย นักกีฬาที่เป็นตัวจริงจะมีเฉลี่ยมากกว่านักกีฬาตัวสำรอง

3. ด้านความรู้แจ้ง

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้านความรู้แจ้งของ นักกีฬาที่เป็นตัวจริง ($M = 2.26, SD = .21$) นักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.25, SD = .18$) ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 0.01 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจด้านความรู้แจ้ง ที่แตกต่างกันอยู่ในระดับน้อย ผู้เล่นที่เป็นตัวสำรองมีค่าเฉลี่ยของความรู้แจ้งมากกว่าผู้เล่นตัวจริง

4. ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้านความคิดเห็นร่วมกับ ผู้ฝึกสอนของนักกีฬาที่เป็นตัวจริง ($M = 2.76, SD = .28$) นักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.90, SD = .16$) ค่าระดับความแตกต่างอยู่ที่ 0.47 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจ ด้านความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอนที่แตกต่างกันอยู่ในระดับที่น้อย

5. เกณฑ์มาตรฐาน

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจด้านเกณฑ์มาตรฐาน ของนักกีฬาที่เป็นตัวจริง ($M = 2.74, SD = .46$) นักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.78, SD = .35$) ค่าความแตกต่างอยู่ที่ 0.07 พบว่า นักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจด้านเกณฑ์ มาตรฐานที่แตกต่างกันอยู่ในระดับที่น้อย

แรงจูงใจโดยรวม

จากข้อมูลที่ได้เมื่อนำมาเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจโดยรวมของนักกีฬาที่เป็น ตัวจริง ($M = 2.73, SD = .41$) นักกีฬาที่เป็นตัวสำรอง ($M = 2.74, SD = .38$) ค่าความแตกต่าง อยู่ที่ 0.03 พบว่านักกีฬาทั้งสองกลุ่มนี้ มีลักษณะของแรงจูงใจโดยรวมที่แตกต่างกันอยู่ในระดับที่ น้อย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดในเรื่องลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชนชายและ เยาวชนหญิง และนักกีฬาที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน (ตัวจริงและตัวสำรอง) สามารถสรุป โดยรวมได้ว่า นักกีฬาส่วนใหญ่มีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก และเมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาส่วนใหญ่ก็ยังมีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายใน มากกว่าภายนอก และเมื่อนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจ โดยรวมและ แยกเป็นรายด้านในนักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิง ผลการศึกษาสรุปได้ว่า นักกีฬา ส่วนใหญ่มีระดับความแตกต่างของแรงจูงใจอยู่ในระดับที่น้อย ยกเว้น ด้านความท้าทายจะมีความ แตกต่างกันในระดับปานกลาง โดยจากค่าที่ได้ แสดงว่า ความรู้สึกท้าทายจากการเล่นฟุตบอล ทำให้เกิดแรงจูงใจในนักกีฬาหญิงมากกว่านักกีฬาชาย ในระดับปานกลาง ส่วนด้านความรู้แจ้ง

แสดงว่า นักกีฬาฟุตบอลชาย อยากเล่นฟุตบอล เพราะอยากเล่นให้ได้ เล่นให้ดีจนมีความ
เชี่ยวชาญ แตกต่างกับนักฟุตบอลหญิงมาก

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University